

Macho's en Luiers

Van dezelfde auteur:

FlowerPower

Tonny Groen

Macho's
En
Luiers

Auteursrecht

Tonny Groen

Macho's en Luiers is deel twee van de Dilemma reeks.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Dit boek is een werk van fictie. Namen, plaatsen (met uitzondering van landen, steden en staten) en gebeurtenissen zijn fictief gebruikt.

Elke gelijkenis met een levend, of overleden persoon, berust op louter toeval.

Schrijver: Tonny Groen

Coverontwerp: Manou van Winden

ISBN: 9789464482089

© 2021, Tonny Groen

Uitgegeven in eigen beheer

info@tonnygroen.nl

Lieve lezer,

Macho's en luiers is deel twee van de dilemma reeks.

Alle delen zijn los van elkaar te lezen maar let op!

Om geen spoiler van eerdere delen te krijgen, raad ik aan de verhalen in volgorde van uitgave te lezen.

Veel leesplezier,

Tonny

1

Ik kijk uit het raam en volg een vogeltje dat op de rand van de balustrade zit. Hij zit daar gewoon. Hij poetst zijn veertjes en krabt aan zijn kopje. Ik heb geen idee wat het voor een soort is. Of moet ik zeggen ras? Bij honden en katten heb je het over een ras.

Ik probeer het stilletjes uit. *Vogelras, vogelsoort...* Ras klinkt eigenlijk wel raar. Ik houd het op soort. Vogelsoort klinkt wel goed.

Ik veeg een druppel zweet van mijn voorhoofd. Ik heb het bloedheet. Niet dat het hier warm is hoor, het is meer mijn opgefokte houding.

Dat is het. Ik ben opgefokt. Ik ben al twee maanden en vijf dagen opgefokt.

Waarom?

Het begon allemaal toen Harold twee maanden en vijf dagen geleden mijn kantoor binnenkwam. Harold is mijn baas, maar dat mag ik niet zeggen. Hij noemt zich liever mijn mentor. "Baasjes zijn voor honden," zegt hij altijd.

Harold is meer dan mijn werkgever, hij is als een vader voor mij.

Harold is ook de eigenaar van dit miljoenen bedrijf en ik mag al drie hele jaren zijn assistente zijn. Niet vaak hoor je mensen zeggen dat ze elke morgen vrolijk fluitend naar hun werk vertrekken, ik wel. Ik kan me niet voorstellen dat je zonder plezier aan de slag gaat. Tenminste... Ik gíng met veel plezier naar mijn werk. Nu pas begrijp ik al die mensen die dat niet doen. Misschien hebben zij ook geen Harold meer. Ik dwaal af.

Harold kwam mijn werkruimte binnen. Nou was dat niet bijzonder, want dat deed hij meerdere keren per dag. Soms om me naar huis te sturen, omdat ik weer veel te lang bleef doorwerken, soms om me koffie te brengen of voor een kort overleg. Snap je al waar ik naartoe wil met dit verhaal? Inderdaad. Die vrijdagmorgen kwam Harold binnen zoals altijd. "Goede morgen hardwerkende schoonheid." Zo

noemde hij me, maar wees niet bang. Er zat nooit iets seksueels achter. Harold is oeroud en veel te verliefd op zijn Millie.

Zijn forse achterwerk daalde op de rand van mijn bureau neer, waardoor deze onder luid protest begon te kraken. Hij keek op me neer en begon op serieuze toon tegen me te praten. Ik zal dat ene zinnetje nooit vergeten. Ik schrok me rot! Ik dacht: ga je dood ofzo? Is Millie er met de melkman vandoor? Hij zei: "Lexi, lieverd, ik moet je iets vertellen." Hij legde notabene zijn hand op mijn schouder, alsof hij steun nodig had.

Weet je waardoor ik het meest schrok? Zijn ogen. Hij had tranen in zijn ogen. Dat heeft hij nog nóóit gehad. In die drie jaar dat ik voor hem werk heb ik hem nog nooit met betraande ogen gezien. Mijn hart zakte in mijn schoenen. Niet dat er veel ruimte in mijn pumps was, maar bij wijze van spreken. Na wat gesnuif, ging hij eindelijk verder. "Ik ga het bedrijf verkopen." Bam!

Die klap kwam effe hard aan zeg! Die had ik dus niet aan zien komen.

'Ga jij me ook in de steek laten?' Mijn stem sloeg over. Ik wilde niet huilen, maar toch viel er een traan.

Harold haalde verontschuldigend zijn schouders op. Hij ratelde door over dingen als: "Je raakt je baan niet kwijt want de nieuwe neemt je erbij." Dat vind ik altijd zó vreselijk klinken. Alsof je een tafel bent. Nee beter... Alsof je een oude archiefkast bent.

Hij ging nog door met een lijst opsommingen van alles wat hetzelfde zou blijven, maar ik wist dat het zo niet zou gaan. Zo gaat het immers nooit met bedrijven die overgenomen zijn. Ze beloven altijd heel veel, maar zo'n nieuwe wil er toch zijn eigen stempel op drukken.

Na deze mededeling van Harold, begon het. Zo'n opgefokt gevoel dat diep uit mijn binnenste komt. Zo'n gevoel dat ik niet stop kan zetten om rationeel te denken. Sinds die middag is niets meer hetzelfde.

Het vogeltje zit nog steeds zijn veertjes te poetsen alsof hij zich mooi moet maken voor zijn liefje. Mijn blik dwaalt door de ruimte en ik zie dat zo'n beetje alle dames hetzelfde lijken te doen als het vogeltje. Zij drukken hun haren nog wat op en checken in een handspiegeltje of er geen lippenstift op hun tanden zit.

Harold heeft het bedrijf verkocht aan een jonge vent van, ik schat, een jaar of veertig.

Die tuttebellen hier op kantoor willen natuurlijk maar één ding en dat is deze vent zo snel mogelijk in bed krijgen. Ik niet! Ik ben helemaal klaar met mannen.

Hoe goed je ook je best doet, ze verlaten je altijd.

Jim, van de afdeling marketing, houdt Blair van inkoop met een boze blik in de gaten. Ik vermoed dat Jim ook niet blij is met de nieuwe eigenaar. Ik snap hem wel. Blair gedraagt zich als een verliefde puber.

Harold komt de vergaderruimte binnen en doorbreekt mijn gepeins. Iedereen begint voor hem te klappen wat hem een rood hoofd bezorgd. Hij neemt plaats naast mij en begint aan zijn praatje. Hij verteld hoe hij ooit is begonnen met dit bedrijf en hoe trots hij is dat het zo groot is geworden. Hij bedankt iedereen voor de inzet en dan is het tijd om de nieuweling aan te kondigen.

Ik zucht diep en ruik de muffe geur die je altijd ruikt wanneer je met te veel mensen in een veel te kleine ruimte zit. Bah!

De nieuwe eigenaar wordt onder luid applaus onthaald. Zo hier en daar hoor ik gegiechel en "oeh's" en "ah's" van de dames die opgestaan zijn.

Hoe overdreven kan je zijn? Ik blijf zitten. Ik hoef die vent niet te zien. Zo bijzonder zal hij niet zijn? Harold staat op en maakt plaats voor de nieuwe CEO van State of Life. Serieus? Waarom blijft hij niet naast me zitten? Die nieuwe kan toch ook een andere plek zoeken? Pak lekker die lege stoel naast die kwijlende Blair ofzo.

Wanneer iedereen weer rustig is, zoek ik naar het vogeltje.

Natuurlijk is die weg. Waarschijnlijk is hij hem gepeert toen die aanstellers zo hysterisch begonnen te joelen voor die nieuwe kerel.

Hij wacht met praten tot het op wat gezucht van de dames na, muisstil is. Dan begint hij: 'Om te beginnen wil ik mij even voorstellen.'

NONDONDERJU! Die vent zegt één zinnetje en de slipjes vliegen nog net niet over de vergadertafel. Alle vrouwen, en ook enkele mannen, glijden bijna van hun stoel.

Ik moet toegeven dat hij lekker klinkt. Zijn stem is echt wel slaapkamer materiaal, maar niet voor mij. Ik ben klaar met mannen en daar gaat deze vent echt geen verandering in brengen. Ik vang wat flarden op van wat hij zegt. Zo weet ik nu dat hij Wood van achteren heet en dat hij zin heeft om aan de slag te gaan.

Hé, daar is het vogeltje weer. Is dit nou dezelfde? Nee, dit moet een andere zijn. Deze is volgens mij lichter van kleur. Het beestje zit net als de vorige op de balustrade en kijkt naar binnen. Kijk maar goed verenvriend. Alles gaat hier anders worden.

Wood doet een ronde waarbij iedereen de gelegenheid krijgt om te zeggen wie hij of zij is en op welke afdeling hij of zij werkt.

Sommige dames proberen natuurlijk meer te vertellen dan nodig is. Het valt me op dat Wood ze op een nette manier onderbreekt en door gaat naar de volgende.

Ook valt het me op dat hij onder tafel berichtjes op zijn telefoon zit te typen.

Ongetwijfeld naar zijn vrouw of vriendin, over hoe saai het nu al is.

Mijn gedachten dwalen weer naar het vogeltje. Ik zou willen dat ik het vogeltje was. Lekker wegvliegen als je er genoeg van hebt.

In mijn zak voel ik mijn telefoon trillen. Normaal gesproken laat ik hem tijdens vergaderingen of bijeenkomsten achter in mijn bureau. Vandaag heb ik hem meegenomen. Kan ik mooi als excuus gebruiken dat ik écht even weg moet, dacht ik.

Zo onopvallend mogelijk vis ik het ding uit mijn zak. Ik zie dat ik een berichtje van Nola heb.

Nola: Hey, hoe gaat het met die nieuwe? Is het een lekker ding?

Ik: Nah, niet onder de indruk van die slipjesjager. Echt... je moet die meuten hier zien. Gatverdamme...

Nola stuurt alleen nog een lange rij met lach emojis waar ik niet meer op reageer. Zie je mij lachen? Niet veel later trilt mijn telefoon opnieuw. Ik heb een bericht van een onbekend nummer. Met gefronste wenkbrauwen open ik de app.

Onbekende: Vind jij het ook een beetje saai?

Ik kijk de ruimte rond en zie dat iedereen geboeid luistert naar het hoofd van de buitendienst. Niemand lijkt met zijn telefoon in de weer te zijn.

Ik: Wie ben jij?

Onbekende: Geef nou gewoon antwoord. Ben ik de enige die klaar is met deze bijeenkomst?

Ik: Ik geef helemaal geen antwoord. Zeg eerst maar wie je bent.

Onbekende: Wie zou ik volgens jou kunnen zijn?

Ik: Weet ik veel. Kan me ook geen zier schelen.

Onbekende: Hahahaha... zeker weten?

Die onbekende denkt lollig te zijn, maar ik vind er niks lolligs aan.

Wood gniffelt. Ik schrik een beetje als ik merk dat hij me heeft zien appen en voel mijn wangen kleuren. Zou hij meegelezen hebben? Nee, dat kan niet. Daarvoor

houd ik mijn telefoon te ver uit zijn zicht. Hij kan er trouwens niks van zeggen, want hij zit zelf ook met zijn liefde te appen.

Onbekende: Krijg ik geen antwoord?

Onbekende: Wel lezen, geen antwoord... Negeer je me nou? AU!!

Ik negeer het bericht inderdaad. Au... Aansteller. Met een klik, schakel ik over naar Nola.

Ik: Een of andere lijp zit me hier te appen

Nola: Wat zegt hij dan?

Ik: Wacht ik stuur een screenshot...

Ik maak een foto van het gesprek met de onbekende en stuur het door naar Nola. Ze reageert met een lang uitgerekte oehhh. Ik schud mijn hoofd en wil net mijn telefoon opbergen als mijn naam genoemd wordt.

Verschrikt kijk ik op en zie dat de hele groep me aanstaart. Ook slipjesjager zit me aan te gapen en ik zie dat hij met moeite een lach onderdrukt.

Ik word zo rood als een tomaat. Wat willen ze dat ik doe?

Ik kijk vragend naar Harold. Help me! 'Lexi, vertel jij meneer Wood eens wie je bent en wat je doet.'

Verbaasd kijk ik naar slipjesjager. Menen ze dit? 'Nou, als hij niet weet wie ik ben en wat ik doe, kan ik beter mijn bureau uitruimen.'

Iedereen schiet in de lach, behalve slipjesjager. Zijn blik is vernietigend en dan volgt zijn stem. 'Jou wil ik na deze meeting graag even spreken.' What the F...
Serieus?

Met een rood hoofd van woede, plof ik op het bankje dat in het kleine appartement van Zoey staat. Nola en Riva zitten op het bankje tegenover mij. Ik neem het glas wijn van Zoey aan en neem een veel te grote slok. Ik heb wijn nodig. Veel wijn.

‘Maar waarom moest je bij hem op kantoor komen dan?’

‘Ik zat natuurlijk niet op te letten. Het kan mij toch niet schelen hoe de postjongen heet, ik bedoel...’ De meiden knikken instemmend en kijken me afwachtend aan.

‘Nou, ik was blijkbaar aan de beurt en wist niet wat ze van me wilde. Harold sprong in. Hij zei: “Lexi vertel jij meneer Wood wie je bent en wat je doet.”

Riva schiet in de lach als ik Harold imiteer, waardoor er wijn uit haar neus spuit.

‘Ja, hallo, als die kerel niet weet wie ik ben, kan ik net zo goed opstappen. Je kan mij niet wijsmaken dat hij niet weet wie z’n managementassistent is.’

Ik schud vol ongeloof mijn hoofd. ‘Dus ik zei: Dat ik beter mijn bureau uit kan ruimen als hij niet weet wie ik ben.’ De meiden gieren het uit.

‘Toen moest ik dus meteen op het matje komen.’ Bij alle drie mijn vriendinnen schieten de wenkbrauwen richting hun haarlijn. Riva schuift naar het randje van de bank en buigt een beetje voorover. De sensatietrut in haar komt meteen naar boven. ‘Heeft hij je ontslagen?’ Ik schud mijn hoofd van nee.

‘Ik kwam zijn kantoor binnen, maar hij was er nog niet, dus ik ben maar gaan zitten. Niet veel later kwam meneer aankakken. Voor de deur goed en wel dicht was, stak hij van wal.’

Riva wrijft in haar handen alsof ze zich klaarmaakt voor de strijd.

‘Juffrouw Alexis Young...’ De meiden onderbreken me met een gezamenlijk: “oh, shit... Dát had hij niet moeten doen.”

Ik voel de woede opnieuw in mijn binnenste oplaaien. Waar haalt hij het gore lef vandaan om me bij m’n volledige voornaam te noemen. Niemand, en dan bedoel ik ook écht niemand, haalt het in zijn hoofd om dat te doen. Ik. Haat. Die. Naam.

Maar hij, meneer de slipjesjager, is nét twee seconden binnen en flikt het al om me met mijn grootste ergernis aan te spreken.

‘Het staat zelfs in mijn dossier dat ik met Lexi aangesproken wil worden!’ ratel ik vol ongeloof.

‘Ik weet dat hij weet wie ik ben, en ik weet nog zekerder dat hij mijn dossier gelezen heeft. Niemand haalt het in zijn hoofd om mij anders te noemen dan Lexi. Niemand!’ Met een woest gebaar drink ik mijn glas in twee slokken leeg.

Nu hoor ik je denken: wat is er nou zo erg aan die naam? Prima naam toch? Niet dus. Ik wil niet hetzelfde genoemd worden als mijn stiefmoeder. Mijn pa besloot verliefd te worden op het meest valse wijf dat op deze aardkloot rondloopt en ze heet... Jawel... Alexis. Net als ik dus. Met haar heeft hij mijn moeder bedrogen. Sindsdien wil ik niet meer met die naam aangesproken worden. Mijn vrienden en familie vinden het best. Het kan ze niet schelen, als het beestje maar een naampje heeft. Daarbij was ik twaalf toen dit alles gebeurde en was ik niet zo vergevingsgezind.

‘Wat heb je gedaan?’ vraagt Zoey voorzichtig. Ik snuif en schenk mijn glas nog een keer vol.

‘Ik heb hem gezegd dat ik ontslag neem als hij het nog één keer in zijn botte kop haalt om mijn wens te negeren.’ Riva steekt haar hand op voor een high five en ik geef er een flinke mep tegen. ‘Toen ging de deur open en kwam Caitlin binnen met de vraag of ze slipjesjager even kon spreken. Hij wilde natuurlijk meteen “nee” zeggen, maar ik was hem voor.’ Ik gniffel zachtjes bij de herinnering aan zijn verbaasde blik. ‘En nu?’ vraagt Nola. ‘Wat ga je nu morgen doen?’ Ik haal mijn schouders op en zucht. ‘Ik heb geen idee. Misschien meld ik me ziek.’

‘Je moet gewoon gaan,’ zegt Zoey vastberaden. ‘Je moet je niet door zo’n kerel weg laten houden van je lievelingsbaan.’ Ik voel een steek van teleurstelling door mijn maag trekken. Of zou dat komen omdat ik niks meer gegeten heb sinds de

lunch? 'Niemand gaat zo graag naar zijn werk als jij. Je zou wel gek zijn om je daar weg te laten jagen. Dan gaat hij maar weg.'

'Ik zie wel. Eerst moet ik iets eten.'

Niet veel later eten we gezamenlijk van een pizza met extra veel salami en kijken we de heerlijke zwijmfilm "Falling Inn Love" op Netflix.

2

De volgende morgen word ik door mijn mobiel wakker; vóórdat mijn wekker gaat. ‘Dit meen je niet,’ mopper ik terwijl ik het ding van de vloer pluk. Ik heb een enorm ochtendhumeur, dus de beller hoeft van mijn kant geen vriendelijke groet te verwachten. Sowieso niet voor acht uur en ook niet voordat ik een flinke sloot koffie tot me genomen heb. Als ik ook nog ontdek dat ik door een onbekend nummer gebeld wordt, is mijn humeur helemaal om te schieten. ‘Ja!’ snauw ik. ‘Waar ben jij?’ vraagt een slaapkamerstem, die ik herken uit duizenden, op een al even chagrijnige toon. Ik haal de hoorn van mijn oor en kijk verbaasd naar het ding. ‘Hoezo, waar ben ik? Wat denk je zelf?’ Hij kan nu mijn nieuwe baas zijn, maar hij moet niet denken dat ik vierentwintig uur per dag bereikbaar ben. Ook een assistente heeft recht op vrije tijd, en ik besteed mijn vrije tijd graag aan mezelf en mijn vrienden.

‘Je bent te laat,’ gromt hij. Dat meent hij toch niet?

‘Jij kan geen klokkijken,’ kaats ik terug, nadat ik mijn wekker controleer en zie dat het echt nog maar twee minuten over half acht is. Het liefst wil ik de verbinding nu verbreken, maar ik weet niet wat meneer de slipjesjager dan gaat doen. Ik zou liegen als ik zeg dat ik mijn baan kwijt wil. ‘Juffrouw...’ O. Mijn. God. Ik voel al mijn nekharen omhoogschieten. Hij gaat het wéér flikken om me bij mijn naam te noemen. ‘...Young.’ Pfieuww... Dat scheelde niet veel. Maar dit is acceptabel. Door mijn eigen hersenspinsels, mis ik bijna zijn boodschap. ‘Ik heb gisteravond een mail verzonden waarin staat... Ik citeer: “Ik verwacht iedereen om half acht op kantoor.” Dus je bent te laat.’

‘Wat moet ik zo vroeg op kantoor? Ik begin altijd om negen uur.’

‘Nu niet meer. Je hebt tien minuten om je klaar te maken en tien minuten om hier te komen.’ Ik kan een snuivend lachje niet op tijd onderdrukken, wat meneer de

chagrijnige slipjesjager nog geïrriteerder maakt. 'Ik zou opschieten in plaats van lachen. Twintig minuten Ali.'

Voordat goed en wel tot me doordringt welke naam hij noemde, heeft hij de verbinding al verbroken. Kloothommel. Toch denk ik dat hij boos genoeg is om me te ontslaan, dus ik haast me als een gek. Binnen vijf minuten ben ik aangekleed, heb ik mijn haar en make-up perfect in orde en heb ik zelfs mijn tanden al gepoetst. Yes!

Koffie moet wachten tot ik op het werk ben, want ik kan nooit binnen tien minuten van mijn appartement op kantoor komen. Normaal gesproken kost dat me zo'n vijftien minuten. Hij doet het er maar mee. Snel graai ik al mijn spullen bij elkaar en ren de deur uit. Ik moet echt weer eens gaan sporten. Hijgend van het traplopen, nou ja... traprennen, kom ik beneden aan. Ik leg mijn hand tegen de koele muur en haal een paar keer diep adem, tot ik mijn ademhaling weer onder controle heb. Dan haast ik me naar buiten.

Voor het gebouw staat een dikke zwarte auto geparkeerd. Een reus van een vent, gekleed in een strak pak en gemillimeterd kapsel, opent de achterdeur en vraagt of ik juffrouw Young ben. Wat nou weer?

Mij is geleerd om niet bij vreemde mannen in de auto te stappen, dus ik ben voorzichtig en houd afstand. 'Ehh... wie wil dat weten?' De argwaan in mijn stem, maakt wel duidelijk dat ik niet van plan ben in te stappen. De man lacht een rij melkwitte tanden bloot.

'Ik ben Joshua, de chauffeur van Sam.' Ik schud mijn hoofd. Sam?

'Ik ken geen Sam,' dus hoe kan die Sam zijn chauffeur naar me toe sturen?

Joshua lacht zachtjes. Dan corrigeert hij zichzelf. 'Sorry, ik bedoel meneer Wood.'

O. Die ken ik wel. Helaas.

'O, dus meneer de slipjesjager, annex, Kloothommel vond het nodig om jou te sturen? Ik heb echt geen vervoer nodig hoor. Of is hij bang dat ik niet kom?'

Joshua lacht bulderend. ‘Laat hij het maar niet horen. Maar kom, ik breng je naar je werk vandaag.’ Ik vind de reus angstaanjagend, maar gek genoeg vertrouw ik hem wel.

Mijn hart schokt als een op hol geslagen defibrillator tegen mijn ribben, maar ik stap toch in. Het is tenslotte de snelste manier om op kantoor te komen. Daarbij zijn de twintig minuten inmiddels bijna verstreken.

Zodra de reus achter het stuur zit, drukt hij op een knopje. Niet veel later broemt hij: ‘Ze zit in de auto, Kloothommel,’ en drukt dan meteen de verbinding weg.

Wacht... Nee. Gebruikt de reus nu de naam die ik voor mijn baas gebruik, tégen diezelfde baas? Ik mag deze reus Joshua wel. Met een dikke glimlach op mijn gezicht, vis ik mijn telefoon uit mijn tas. Ik koppel de naam “Kloothommel” aan het onbekende nummer, dat van mijn baas blijkt te zijn, die dus Sam blijkt te heten.

Maar... Als dit nummer van Kloothommel is, dan heeft hij me zitten appen tijdens die meeting. Daarom zat hij te lachen. Joshua kijkt me van opzij aan en gniffelt.

Wat weet deze man allemaal wat ik niet weet?

‘Hoe weet hij waar ik woon?’ vraag ik terwijl ik het antwoord eigenlijk al wel weet.

Er is natuurlijk van iedereen een dossier met zijn gegevens. Voor de eigenaar van een bedrijf is het niet zo moeilijk om daar gebruik van te maken. Zo zal hij ook wel aan mijn telefoonnummer gekomen zijn. Of Harold heeft mijn nummer aan Kloothommel gegeven. Ik ben tenslotte zijn managementassistent. Joshua lacht luid. ‘Wat denk je zelf, meissie?’ Is het antwoord waar ik het blijkbaar mee moet doen, omdat er geen toevoegingen komen.

In recordtijd komen we op kantoor aan. Joshua opent mijn deur en ik stap op zwabberbenen en bleek van misselijkheid, uit de auto. Mijn hart zit op plaatsen waarvan ik niet wist dat hij daar überhaupt kon komen. Kolere! Die Joshua weet hoe hij moet scheuren.

Op een snelweg, is dat niet zo erg, maar door Manhattan is het een heel andere belevenis. 'Precies op tijd, zoals meneer wenst,' zegt hij trots.

Nu heb ik écht koffie nodig.

Op de afdeling is het een drukte van jewelste. Het lijkt erop dat iedereen de mail gelezen heeft en hier op tijd aanwezig was. Ik kijk naar mijn werkplek en zie dat mijn bureau weg is.

'What the Fuck!' Ik stamp het kantoor van Kloothommel binnen.

'Waar is mijn bureau?'

Hij wijst met zijn vinger naar de andere kant van zijn kantoor en murmelt: 'Goede morgen Sam. Ook goede morgen Ali.' Beduusd kijk ik naar het lelijke donkereiken ding.

'Dat is mijn bureau niet en ik heet geen Ali.' Niks goede morgen. Deze kerel haalt het bloed nu al onder mijn nagels vandaan. Hij heeft me uit mijn bed gebeld en zonder koffie hier naartoe laten teleportereren.

Ik overdrijf niet. Joshua reed echt zó snel, dat ik geen idee heb hoe ik hier veilig aangekomen kan zijn.

'Waarom zie je zo bleek?' vraagt Sam mijn opmerking negerend. 'Als je maar niet zwanger bent, want ik heb je hier nodig.' Wat?!

'Doe normaal man. Ik ben niet zwanger. Ik ben misselijk omdat ik nog geen hap heb kunnen eten en jouw chauffeur rijdt alsof hij een coureur is.'

Sam snuift zachtjes. 'Ik had het kunnen weten. Het is voor vrouwen belangrijker dat de haren goed zitten, dan dat ze een fatsoenlijk ontbijt nuttigen.' Hij leunt achterover in zijn stoel en legt zijn handen in zijn nek. 'Josh reed alleen zo hard, omdat jij niet op tijd uit je nest was. Ik had hem gezegd dat je hier om tien voor half negen binnen moest zijn.' Hij kijkt overdreven op zijn horloge. 'Nou, dat is gelukt.'

Ik heb de fut niet om hierop in te gaan. Ik smijt mijn tas op het donkere bureau en ga op zoek naar koffie en iets te eten. Lang leve de kantine. Sam Wood, alias Kloothommel, mag wat mij betreft in de stront zakken.

Na twee koppen koffie en een flinke bosbessenmuffin, voel ik me weer een beetje bijkomen. Ik loop langzaam terug naar mijn werkplek. Gatver, waarom moet ik mijn plek nu delen? Bij Harold had ik gewoon mijn eigen plekje en kon ik ook nog wel eens privé telefoontjes plegen. Ik weet niet of dat met deze opstelling nog zal lukken en ik heb nu zo'n behoefte aan mijn moeders stem.

'Heb jij die meeting met inkoop al klaarliggen?' Zo. Meneer valt meteen met de deur in huis. Ik ben nog niet eens fatsoenlijk aan dat lelijke bureau geïnstalleerd. Ik zeg niks, tot ik al mijn spullen ingeruimd heb. Nu is het mijn beurt om hém eens lekker te irriteren.

Zo traag als dikke stront door een trechter gaat, begin ik de dozen die op de vloer staan, uit te ruimen. Eerst alles wat in de bovenste lade moet, dan de middelste en als ik na een kwartier bij de onderste aankom, staat Kloothommel naast me.

'Wat wil je hiermee bereiken?' Ik kijk half op en moet slikken bij het zien van zijn gestalte. Hij staat stevig op twee benen en heeft zijn handen nonchalant in zijn broekzakken gestoken. Ik moet toegeven dat Kloothommel er verrekke lekker uitziet in zijn maatpak en zijn rommelige kapsel. Toch ga ik niet toegeven. Ik haal mijn schouders op en leg een map in de onderste lade. 'Ik ruim mijn spullen gewoon eerst netjes op,' zeg ik op mijn zoetsappigste toontje. 'Anders kan ik mijn werk toch niet doen?'

Ik kijk hem nu recht aan, maar dat had ik niet moeten doen. Mijn buik begint aangenaam te kriebelen. Doe eens normaal zeg, roep ik mezelf tot de orde. Hij is Kloothommel. Niet Chris Wood. Hoewel... Nu ik zo naar hem kijk, hij lijkt er wel een beetje op. Ze hebben ook dezelfde achternaam, zou hij familie zijn?

Er ontsnapt een giechel uit mijn keel. 'Wat is er zo grappig?' vraagt semi Chris.

Ik moet echt ophouden met allerlei namen voor deze man te verzinnen. Maar serieus... zou hij familie zijn? Zal ik het vragen, of is dat ongepast?

‘Niks, ik dacht aan iets grappigs,’ zeg ik mijn lach onderdrukkend. ‘Dat je er net zo lekker uitziet als die acteur en of je familie bent. Meer niet.’

Als hij begint te bulderen van het lachen, besef ik dat ik het hardop heb uitgesproken. Shit, shitterdeshit! Hoe kon ik zo dom zijn? Waarom ben ik altijd zo onnozel?

‘Nou, nee. Ik ben geen familie, maar ik ben blij te horen dat mijn uiterlijk je bevalt. Schiet een beetje op, we hebben een afspraak.’

Ik schaam me dood.

Niet veel later zitten we bij Joshua in de auto. Sam... Ik ga zijn eigen naam maar gebruiken, zit al aan de telefoon voordat zijn achterwerk het leer van de zitting raakt. Ik luister naar zijn intonaties, om erachter te komen met wie hij spreekt. De meeste mannen gaan “geërgerd” praten als ze hun moeder aan de lijn hebben, zoals pubers dat doen. “Ja, mam, Nee, ik vergeet niet om...” Beetje zo.

Als ze hun liefje aan de telefoon hebben zijn ze ineens super meegaand. “Is toch goed, lieverd. Natuurlijk heb ik er geen problemen mee dat...” Maar als ze een werknemer of zakencontact aan de lijn hebben, dan zijn ze ineens een haantje. Dan reichten ze hun rug en hebben het hoogste woord. In het geval van Sam, weet ik dat het werk gerelateerd is.

‘Je regelt het maar,’ is het laatste wat hij zegt, voor hij de verbinding verbreekt. Ik kijk hem met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Wat?’ vraagt hij als hij me ziet kijken.

‘Als je ooit zo tegen mij praat, kan je de pot op.’ Hij schudt verward zijn hoofd.

‘Als ik hoe tegen je praat?’ Ik draai me een stukje op de zitting, zodat ik hem aan kan kijken.

‘Zoals je net deed. Bot. Alsof die persoon minder is dan jij.’

‘Ali, die persoon ís ook mijn mindere.’ Hij lacht schamper. Ik kan niet geloven dat hij dit zegt en dat hij me wéér Ali noemt. ‘Waarom noem je me Ali? Zo heet ik niet.’

‘Waarom niet? Ali past wel bij je. Toch?’

‘Stel toch niet altijd een wedervraag. Dat is irritant. En ik wil dat je me gewoon Lexi noemt. Net als iedereen.’

‘Lexi is een pornonaam.’ Whao! Wat? ‘En ik ben niet iedereen,’ voegt hij eraan toe. Als hij ziet dat ik hem met open mond aangaap, schud hij zijn hoofd. ‘Daarom noem ik je Ali, dat is tenminste een fatsoenlijke naam.’

‘Een pornonaam?’ vraag ik nog altijd geschokt.

‘Ja,’ is het enige dat hij zegt.

‘Nou, meneer kent zijn klassiekers, merk ik.’ Nu is hij degene die geschokt kijkt. Punt voor mij. ‘Pardon?’ Joshua hoort aan hoe wij elkaar als een stel pubers om beurten zitten te beledigen en doet moeite om niet te lachen. Ik kijk semi onschuldig naar Sam. ‘Jij begint toch?’ zeg ik kinderachtig. Sam zucht diep.

‘Luister. Ik vind Lexi een pornonaam. Dat heeft niks te maken met mijn voorkeur voor films of wat dan ook. Ali vind ik gewoon beter. Vrouwelijker. En ik moet toch iets? Ik mag je niet bij je officiële naam noemen, want dat wenst mevrouw niet. Nou ik wens je Ali te noemen, omdat ik dat zakelijker vind klinken dan die pornonaam die jij jezelf aangemeten hebt.’ Hij draait zich van me weg en begint driftig op zijn telefoon te typen. Beledigd om zijn preek, pak ik mijn telefoon uit mijn tasje en scrol door mijn Instagram. Ali dus. Ik vind het echt een afschuwelijke naam.

‘Ali is oubollig,’ zeg ik mopperend.

‘Alexis is mooi en niet oubollig, maar zo mag ik je niet noemen,’ zegt hij zonder zijn ogen van het scherm af te halen. Dan wrijft hij met zijn hand over zijn kaak.

‘Ik kan je ook wel Allis noemen. Dat is ook een mooie naam.’ Hij kijkt me

bedenklijk aan en ik moet zeggen dat hij eigenlijk wel knap is. Heel erg knap zelfs. Ik voel mijn wangen warm worden. 'Oké?' zie ik zijn mooie lippen vormen.

Mijn gedachten dwalen af naar zijn mond en zijn kaaklijn. Holy shit. Hij heeft een kaaklijn waar mijn tong best eens langs zou willen... Gatver! Houd op en verman je! Ik wil hem niet. Hij is een kloothommel, herinner ik mezelf aan de man die ik in gedachten zit af te likken alsof hij relatiemateriaal is. 'Eh... Oké? Oké wat?' stamel ik. Sam opent zijn telefoon en drukt op wat knopjes om te gaan bellen.

'Oké, dat ik je Allis noem?' Ik knik, niet in staat om iets te zeggen.

Sam broemt in de hoorn dat we er bijna zijn. Ik kijk uit het raampje en zie dat we een groot bedrijventerrein oprijden. 'Wat gaan we hier doen?' vraag ik zonder mijn blik van de grote schuifdeuren af te halen. Ik draai mijn hoofd en kijk Sam aan. Zijn gezicht wordt gesierd door de meest betoverende glimlach die ik ooit gezien heb.

'We gaan materialen uitzoeken voor een penthouse dat ik gekocht heb.' Ik schud mijn hoofd en kijk hem niet begrijpend aan. 'Sinds wanneer koopt het bedrijf ook penthouses? We kopen toch alleen gebouwen met meerdere appartementen die verhuurd kunnen worden?' Zijn glimlach maakt plaats voor een brede lach. Zo een waarbij zijn ogen ook meelachen. Het werkt aanstekelijk, want ik merk dat ik helemaal enthousiast word. Ik ben met Harold nog nooit op stap geweest om materialen uit te zoeken. Meestal deed hij dat alleen of ze kwamen op kantoor langs met stalen. 'Een mens moet toch wonen,' zegt hij schouderophalend. Ik kan het niet laten om zacht te snuiven. 'Nou, ik ben wel benieuwd voor wie deze opdracht is. Ik heb er niks over in de agenda zien staan.'

Voordat hij antwoord kan geven, staat de auto stil en heeft hij zijn deur al opengezwaid. Als ik ook uit wil stappen, houd Joshua me tegen. 'Wacht, meissie. Sam doet de deur voor je open.' Als echte feminist, ben ik lekker eigenwijs als het op zelfstandigheid aankomt.

‘Doe normaal joh. We leven niet in de oertijd.’ Giechelend pak ik de hendel vast, om te ontdekken dat de deur niet opengaat. Ik rammel wat aan de deurklink, maar hij blijft zo dicht als maar kan. Ik kan nog net zien hoe Joshua lachend zijn hoofd afdraait.

Zodra Sam de deur vanaf de buitenkant opent, lukt het wel. Meent hij dit? Het kinderslot? Wat denkt hij nou? Dat ik een domme gans ben ofzo? Ik doe of ik gecharmeerd ben en steek die arrogante zak wat veren in zijn hol. Wat hij niet weet, is dat ik bij het uitstappen het schuifje omgezet heb en de deur zo van het kinderslot heb gehaald.